

Gor in dol koraka.

Med ostrinami, ki srečujejo njegovo glavo.

Jo prekoljejo in grejo skozenjo.

Moral bi jih ustaviti.

Ampak usta sikajo v vrvežu,

ki se je dolgo nabiral v njih,

se kotil in se naskrivaj razmnoževal.

Hitro se obrne in steče s klicem,

ki mu ga je v glavi skuhalo opica,

in ko teče, je tudi na tleh,

prilepljen k bobniču zemlje,

napolnjenem z glasovi oluščencev.

Joj, sliši, joj, njeni lasje, razsuti

po škrapljah, kdo jih bo vzdignil v svetlikanje,

ki ga žari samo gola kost?

Ostrine s kovinskim smehom v razpotegnjenem trenutku.

Glas človekov, tenek kot petje kobilice,

v ustih naboden na osatovo bodico.